

Bogusław Śliwerski

PROFESOROWIE UMIERAJĄ LATEM. POŻEGNANIE PROFESORA UZ MARKA FURMANKA

Kiedy rozstawałem się z czytelnikami bloga z ostatnim dniem czerwca 2019 roku, tytułowałem swój wpis „O czym nie napiszę ze względu na urlop”. Nie wiedziałem, że ten okres zostanie przerwany niezwykle smutną dla mnie osobie, ale przecież najboleśniej dla prof. UZ Wielisławy Osmańskiej-Furmanek, śmiercią mojego Przyjaciela Marka Furmanka – profesora Uniwersytetu Zielonogórskiego, a Jej wspaniałego Męża, pedagoga mediów, dziekana Wydziału Pedagogiki, Psychologii i Socjologii.

Marek kierował już drugą kadencję najstarszym w tej Uczelni Wydziałem. Nagła choroba, operacja i nieskuteczność terapii sprawiły, że odszedł od nas pedagog, który budował wspólnotę tej jednostki akademickiej z wielką troską o jej przyszłość, a zarazem nadzieją na powrót do niej po wakacjach. Jeszcze w czerwcu powiadomił swoich współpracowników o trudach choroby i koniecznej rezygnacji z pełnienia funkcji dziekana, by nie przyczyniać się swoją nieobecnością do jakichkolwiek problemów. Był niezwykle odpowiedzialny za instytucję i jej pracowników oraz studentów. Zawsze, kiedy pojawiały się jakiekolwiek wątpliwości natury prawnej, akademickiej, dzwonił, by dowiedzieć się, jak należy postąpić, by właściwie rozwiązać zaistniały problem.

Jako dziekan zawsze bardziej troszczył się o rozwój naukowy innych niż o własny, toteż zarządzał nauką i akademickim środowiskiem w Uniwersytecie Zielonogórskim, udrażniając w ramach programu ERASMUS wymianę studentów i naukowców z młodzieżą i uczonymi z europejskich uniwersytetów. Prowadził badania naukowe, wnioskował do Narodowego Centrum Nauki o granty z ukochanej przez Niego dyscypliny, jaką jest edukacja medialna, a nawet szerzej – z pedagogiki mediów. Był nie tylko promotorem prac dyplomowych w ramach studiów I i II stopnia, ale także promował doktorów nauk społecznych i był cenionym w naszym środowisku recenzentem dysertacji doktorskich oraz habilitacyjnych.

Jako pedagog nigdy nie odmawiał pomocy, wsparcia, gotowości do włączenia się w ciekawe i ważne społecznie projekty dydaktyczne, które miały związek z pedagogiką mediów. Kiedy poprosiłem Go o napisanie rozdziału do międzynarodowego podręcznika akademickiego „Pedagogika”, nie odmówił, bo wraz z Małżonką kształcili w tym zakresie studentów. W trzecim tomie tej wyjątkowej w dziejach polskiej pedagogiki edycji mającej podtytuł *Subdyscypliny wiedzy pedagogicznej* ukazał się ich rozdział *Pedagogika mediów* (Osmańska-Furmanek, Furmanek 2006).

Marek stworzył, zostając redaktorem naczelnym, czasopismo „Pedagogika Mediów” oraz do ostatnich miesięcy swojego życia był członkiem redakcji periodyku „Kognitywistyka i Media w Edukacji”. Był Osobą niezwykle skromną, życzliwą, bezinteresownie zaangażowaną w różne działania społeczne, włączającą innych do pracy, a przy tym wysoce odpowiedzialną za kierowaną jednostkę akademicką. Uczestniczył w najważniejszych dla polskiej pedagogiki zjazdach, konferencjach naukowych, posiedzeniach zespołów specjalistycznych i seminariach naukowych. Należał do grona nauczycieli akademickich, którzy czynili wszystko, by uzyskane przez tę jednostkę akademicką uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie pedagogika można było poszerzyć o kolejny stopień naukowy. Pobudził do działania Oddział Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego.

Od wielu lat współpracował z Komitetem Nauk Pedagogicznych PAN, wspomagając między innymi w organizacji i przebiegu XXXII Letniej Szkoły Młodych Pedagogów KNP PAN w Łagowie we wrześniu 2018 roku. Przed siedmiu laty wsparł Komitet Nauk Pedagogicznych, udostępniając wydziałową platformę oraz organizując zespół swoich współpracowników do uruchomienia na niej strony internetowej Komitetu. Błyskawicznie stała się ona za sprawą także dra hab. Mirosława Kowalskiego najważniejszym medium polskiej pedagogiki, informując o najważniejszych wydarzeniach nie tylko KNP PAN, ale o różnych osiągnięciach i stratach uniwersyteckich środowisk pedagogicznych.

Nie mogłem wierzyć, że nie będę już mógł spotkać się z Markiem i rozmawiać o sprawach naszej codzienności, o zmianach legislacyjnych w uniwersytetach, które lepiej ode mnie rozumiał jako zarządzający wydziałem, czy o Jego kolejnych pobytach naukowych poza granicami kraju. Spędziliśmy razem wiele tygodni i godzin na długich rozmowach o egzystencjalnych problemach, codziennych troskach, ale i zawodowych kwestiach. Pozostaje w mojej głębokiej pamięci i wdzięczności za wszelkie DOBRO, którym obdarzał nie tylko mnie i swoich Bliskich oraz akademickie środowisko.

Pozostaje ze mną myśl poetki Julii Hartwig ujęta w jednym z jej pięknych wierszy pożegnalnych: „Wspólny jest los, który nas czeka” (Hartwig 2018, s. 37).

Bibliografia

- Hartwig J. (2018), *Inna wyspa*, PIW, Warszawa.
- Osmańska-Furmanek W., Furmanek M. (2006), *Pedagogika mediów*, [w:] B. Śliwerski (red.), *Pedagogika. Subdyscypliny wiedzy pedagogicznej*, GWP, Gdańsk.